

# הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה  
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

## להתמסר לחינוך ילדי ישראל

הרב שמעון אליטוב

הרבי השיב באופן אישי על כל המכתבים שלי באותה תקופה, וכך זכיתי לקבל תשובות נפלאות והדרכות מפורטות מהרבי.

יצוין שכאשר היה חולף זמן רב בין מכתב למכתב, היה הרבי מעיר על כך: "לאחר הפסק גדול נתקבל מכתבו וכו'". בשנים מאוחרות יותר, הייתה תקופה שלא קיבלתי כל מענה מהרבי על מכתביי. שיערתי שהסיבה לכך היא העומס הרב המוטל על הרבי והחלטתי להפסיק לכתוב על מנת לא להטריד את הרבי. כעבור זמן קיבלתי מכתב מהרבי ובו הוסיף בכתב ידו: "ולפלא שתיקתו מאז, ומצער שמנהל חשבון על העדר המכתבים מכאן, ואני עמוס הטרדות והתלאות וכו'". מסתבר שהרבי היה קורא כל מכתב, וידוע גם שהקפיד לפתוח בעצמו את מאות המכתבים שקיבל מדי יום ולא אפשר למזכיריו לעשות זאת במקומו. הרבי רצה שימשיכו לכתוב גם כאשר כבר לא היה לו פנאי להשיב אישית לכל אחד.

עם הזמן השתלכתי גם בפעילות התורנית והחינוכית שתלמידי הישיבה נטלו בה חלק בחזרת דברי תורה וחסידות בבתי הכנסת בלוד וברמלה, ובפעילות עם בני נוער בשעות הערב, מחוץ לשעות סדרי הלימוד. פעם הגיע לישיבה החסיד ר' פיניע אלטהויז מלווה בצלם. הוא צילם תמונה קבוצתית של כל תלמיד וגם תמונה קבוצתית של כל התלמידים. ביוזומתי, החלטתי לצרף את תמונתי לאחד המכתבים ששלחתי לרבי, וזכיתי לקבל תשובה מעניינת מהרבי: "נעם לי לראות את התמונה ומה גם שהתחזקה דעתי בכך שאם יתמסר בחינוך ילדי ישראל הרי שתהיה לו הצלחה מופלגה". שאבתי עידוד רב מתשובה זו, והיא עוררה אותי להתמסר ביתר שאת לפעילות בשדה החינוך ולנצל שם את הכישורים שניחנתי בהם.

בישיבה בלוד למדתי כשש שנים, וכאשר הגעתי לפרקי ועמדתי להקים בית לישראל, החליטה אמי ביוזמתה לכתוב לרבי בעקבות הקשיים של העול הכלכלי הכרוכים בחתונה. כעבור זמן התקשר המנהל המסור של הישיבה הרב אפרים וולף והודיע שהוא לוקח על עצמו את כל סידור החתונה. הוא העניק לאמי סכום כסף נאה לקניית רהיטים וציוד ראשוני לבית עבורנו, ואף טכס החתונה וסעודת המצווה התקיימו בישיבה עצמה. אמנם שכחנו להזמין צלם ותזמורת, אבל הייתה התגייסות מלאה של החברים ותושבי השכונה, שהרעיפו עלינו שמחה עצומה והכל מתוך ידידות אמיצה ואהבה כנה.

בשנים הראשונות אחרי החתונה עסקנו, אשתי ואני, בחינוך



**א**בי, רבי יוסף רחמים בן רבי מאיר ע"ה, עלה ארצה ממרוקו בשנת תרס"א (1911), והתיישב בעיר העתיקה בירושלים, שם נולדתי בשנת תרצ"ז (1937). למרות העוני הגדול והמצב הביטחוני הקשה ששרר אז, אמי התעקשה שאחיי ואני נתמסר ללימוד התורה. בילדותי למדתי בתלמוד תורה שעל יד ישיבת פורת יוסף, ובהמשך שלחה אותי אמי ללמוד בישיבת נובהרדוק בחדרה, שם למדתי חמש שנים. בסוף שנת תשי"ב (1952), כשסיימתי את לימודי בחדרה וחיפשתי מסגרת המשך, השפיע עלי אחי מאיר ע"ה לעבור לישיבת חב"ד שהייתה אז ממוקמת בפרדס ליד תחנת הרכבת בלוד.

בישיבה התקבלתי בלבביות ובחמימות רבה, למרות שבאתי מרקע שונה מאוד מרוב התלמידים שהיו בניגוד למשפחות חב"דיות מרוסיה, ואילו אני תלמיד ישיבה ליטאית ממשפחה ספרדית. בתחילה היו מבין חבריי שהקשו כיצד זה אני, נער צעיר בן חמש עשרה, לומד חסידות העוסקת בתכנים מתורת הקבלה, עוד לפני שמילאתי כרטיס בש"ס ופוסקים ובטרם מלאו לי ארבעים שנה, כנדרש? שאלה זו הטרידה אותי ושאלתי את רבותי וחבריי בישיבה, ואלה יעצו לי לכתוב על כך לרבי, וכך אכן עשיתי.

כאן החלה מסכת ארוכה של התכתבות רציפה עם הרבי.

«

נשים רבות להצטרף למעגל שמירת הטהרה, על משפחות רבות שיעבירו את ילדיהם מבתי הספר היהודיים הממלכתיים לתלמודי התורה של הקהילה בהם לימדו מלמדים יראי שמים, וכן לשכנע יהודים רבים שעמדו לשאת נשים נוכריות, לא עלינו, לעזוב אותן ולהקים משפחות יהודיות.

כל הפעילות הזו הייתה כמובן כרוכה במאמץ גדול, אך הרגשתי שאותה יחידות אצל הרבי העניקה לי כוחות ועוצמות לפעול מעל ומעבר למגבלות הטבעיות שלי. גם בהמשך לאותה יחידות הרבי לא הרפה, תבע ועודד להמשיך ולפעול עוד ועוד, ובאותה תקופה הייתי מקבל מענה מידי על כל מכתב ששלחתי לרבי, עם הכוונה והדרכה בנוגע לפעילות.

במרוצת השנים נשלחו ילדינו, שגדלו בינתיים, ללמוד במוסדות חינוך בארץ ישראל. הריחוק מהם הכביד מאוד על אשתי, שכתבה על כך לרבי. תשובת הרבי הייתה "לעשות כרצון האישה". וכך, כעבור עשר שנים נאלצנו לסיים את השליחות בארגנטינה ולשוב ארצה, כאן המשכתי לעבוד בשדה החינוך ובהרצת התורה. עם זאת, לאור בקשת הרבי שאמשיך לשמור על קשר עם הקהילה היהודית בבואנוס איירס, אני נוהג עד היום לבקר שם מידי שנה.

אני מרגיש שלאורך השנים הרבי הרעיף עלי אהבה עצומה וגילה יחס חם ואבהי. במקביל הרבי עורר אותי לקחת אחריות והרגיל אותי להשפעה ולנתינה, אך מבלי להחזיק טובה לעצמי, אלא כמי שממלא את תפקידו ואת המשימה הקדושה שלשמה הגיע לעולם הזה. הרבי נתן לי כוחות עצומים, ואני מאמין שגם היום כזו, הרבי עומד ומשמש בגנוי מרומים, קשור ורואה במעשיו של כל אחד מחסידיו, וממשיך להשפיע לנו כוחות - כפי שניתן להיווכח ממפעל השליחות האדיר - להביא את הגאולה האמיתית והשלמה במהרה בימינו, אמן.

הרב אליטוב מכהן כרבה של מבשרת ציון ושל המועצה האזורית מטה בנימין, וכן משמש כחבר מועצת הרבנות הראשית. הוא רואיין בביתו בירושלים, בחודש אדר תשע"ג (2013).

מוחפס מומפץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

## השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — ברכת החמה, מאורע המתרחש אחת לעשרים ושמונה שנה, נערכה מול 770. הרבי ייחס למעמד חשיבות רבה, וביקש שהילדים יאמרו את שנים עשר הפסוקים, נשא בעצמו דברים במשמעות התופעה, וביקש לנגן ניגונים מסוימים.<sup>1</sup> ד' בניסן

1 לקוטי שיחות, כרך כב, עמ' 191

ובהוראה - תחילה בקרית גת ואחר כך ביישוב ברוש, ופעלנו במרץ להגביר את הרישום לבתי הספר של רשת אהלי יוסף יצחק חב"ד שפעלו שם. בהמשך, בעקבות לחץ כלכלי, למדתי את מלאכת השחיטה ונסעתי בשנת תשכ"ה (1965) לשמש כשוחט ביוגוסלביה וברומניה. שהיתי שם בסך הכל כשנתיים, ובעקבות החינוך שקיבלתי בישיבת "תומכי תמימים", הייתי מנצל את שעות המנוחה מהשחיטה לפעילות עם היהודים המקומיים, בפרט עם הילדים והנוער. עד היום יש לי קשר עם יהודים שבשעתו הפניתי ללמוד בישיבות בארץ, ובהמשך הקימו משפחות לתפארת, יראות ושלמות.

לאחר מכן, נסענו לארגנטינה, שם שימשתי כשוחט. לצד עבודתי במשחטה, גם ניהלתי סמינר למורות ומסרתי שיעורי תורה במגוון נושאים בקרב הקהילה הספרדית הגדולה בבואנוס איירס, ובפרט בבית כנסת "סוכת דוד" של הקהילה הסורית. פעילות זו נעשתה בהכוונתו של שליח הרבי הרב דובבער בוימגרטרן, שעבד ללא לאות ובמסירות אין קץ פעל גדולות ונצורות, וקירב יהודים רבים לתורה ולחסידות. עם הזמן התמניתי לרבו של אותו בית הכנסת, ובהמשך גם הקמנו בניין גדול ומכובד, והיום בית הכנסת הזה הוא העמוס ביותר בעיר.

בשנת תשל"ד (1974) הגעתי לראשונה אל הרבי, וזכיתי להיכנס ליחידות שנקבעה לליל שישי בשעה ארבע לפנות בוקר, ונמשכה קצת יותר מרבע שעה. נכנסתי בפחד ובהתרגשות, אך הרבי קיבל אותי בחיוך טוב לב ובידידות. באותה יחידות עורר ודרבן אותי לנצל את כל האפשרויות העומדות לרשותי להפצת היהדות. הוא דיבר על האמונה התמימה שיש ליהודים הספרדים ועל הכבוד הרב שהם רוחשים לרבנים, ודחק בי לנצל זאת כדי לעורר אותם להתחזק בנושאים כמו טהרת המשפחה וחינוך יהודי על טהרת הקודש, שחל בהם רפיון עם השנים. כמו כן הרבי עורר על הצורך לפעול במרץ כדי למשוך את הדור הצעיר להגיע לבית הכנסת לתפילות גם בימי חול, ולמלא את מקומו של דור הזקנים שהלך והתדלדל.

מאחר שאני ניחנתי בחוש לשפות, הרבי תבע ממני שאנצל זאת להפצת היהדות ואתמסר לעבודה חינוכית בקרב המבוגרים בשפתם. רבים מהמבוגרים דיברו ערבית, שפה ששלטתי בה עוד מהבית. במקביל ביקש הרבי שאפעל גם בקרב הגברים, הנשים והילדים בשפת המדינה. בנוסף הציע שאכתוב טור שבועי קבוע בעיתון מקומי פופולרי בשפת היידיש, שפה שאותה למדתי בשנות לימודי ביישיבה בלוד. כשחזרתי נודע לי שיש תחנת רדיו יהודית שמשדרת תכניות במגוון השפות המדוברות בקהילה, ובעקבות דברי הרבי מסרתי שם שיעורים בספרדית, בערבית וגם ביידיש.

הקהילה מימנה עבורי מורה פרטי כדי שאשתלם בספרדית, ובהמשך אכן נסעתי ממקום למקום, מסרתי דרשות ושיחות בפני קהלים שונים, ערכתי חוגי בית רבים ואף הוצאנו חומרי הסברה בנושא טהרת המשפחה בספרדית. המאמצים הללו הניבו פירות, ובתים רבים התחזקו ביהדות כתוצאה מההתעוררות שפעל הרבי באותן שנים: בהכוונת הרבי הצלחנו להשפיע על

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018  
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213  
© כל הזכויות שמורות 2015

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org